

Arrest

nr. 71 246 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Khasavyurt (Dagestan) waar u ook woont.

In 2009 wordt uw vriend A.G. (...)beschuldigd van de moord op een politiemann, maar na een proces wordt hij vrijgesproken. Midden juni 2010 verkoopt u uw auto aan uw vriend A. (...). Als u hem later die maand opbelt maar hij niet antwoordt, gaat u naar zijn huis waar zijn ouders hem al een maand niet meer gezien hebben. Later – volgens u in diezelfde zomer van 2010 – zal u vernemen dat A. (...) samen met een kompaan door de politie doodgeschoten is toen ze zich tijdens een vuurgevecht met de autoriteiten in een huis in Khasavyurt schuilhielden.

Op 5 juli 2010 ontvangt u een convocatie van de ROVD Khasavyurt. Als u zich de volgende dag gaat aanmelden, verneemt u dat de politie meer wil weten over A. (...). U wordt één dag vastgehouden en geslagen. In diezelfde maand wordt u voor één dag meegenomen door drie mannen van de ROVD Khasavyurt. Opnieuw wordt u geslagen en ondervraagd over A. (...). Na deze arrestatie gaat u onderduiken bij uw tante in Gudermes (Tsjetsjenië).

Begin december 2010 komt iemand van de Kadyrovtsi naar het huis van uw tante in Gudermes. Hij zegt uw neef dat hij een vriend van u is en u wil spreken. Zelf blijft u binnen. Uw neef vertrouwt het niet en stuurt hem weg. U krijgt schrik en een week later gaat u naar Wit-Rusland en zo naar Polen waar u op 27 december 2010 een asielaanvraag indient. Ongeveer een week later krijgt u telefoon van uw oom die u zegt dat hij uw problemen in Dagestan tegen betaling opgelost heeft en dat u kan terugkeren. Zonder het resultaat van uw asielaanvraag in Polen af te wachten, keert u daarop terug naar huis, via Gudermes (Tsjetsjenië) waar uw oom woont.

U gaat in Grozny aan de slag bij een bouwbedrijf en in de weekends keert u telkens terug naar huis in Khasavyurt. In het begin van 2011 wordt er een terreuractie gepleegd aan een politiepost in het dorp Gubden (Dagestan): een zelfmoordterrorist blaast zichzelf met zijn auto op. Het blijkt om uw auto te gaan die u aan A. (...) verkocht had. In maart 2011 wordt u thuis door gemaskerde mannen meegenomen. U wordt verschillende dagen vastgehouden en ze beschuldigen u van betrokkenheid bij de autobomaanslag. Uw oom betaalt opnieuw losgeld en u komt vrij, maar door de verwondingen die u tijdens uw arrestatie opgelopen had, belandt u van 16 tot 24 maart 2011 in het ziekenhuis van Bammatyurt. Als u daar weggaat, gaat u naar Grozny om uw ontslag bij het bouwbedrijf in te dienen en daarna naar uw tante in Gudermes (Tsjetsjenië).

Uiteindelijk verlaat u uw land begin april 2011; u neemt de bus van Khasavyurt naar Moskou. Daar 1 neemt u de volgende dag de trein naar Brest (Wit-Rusland) waar u op 4 mei 2011 opnieuw vertrekt. Eerst rijdt u enkele uren met een vrachtwagen en aan een tankstation – u weet niet in welk land – stapt u over in een wagen waarmee u op 5 mei 2011 in België aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel werkboekje, een kopie van uw rijbewijs, een originele convocatie van de ROVD Khasavyurt, een origineel Russisch medisch attest, twee internetartikels en een origineel treinticket Moskou-Brest.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest vermoord te worden door de autoriteiten (politie, KGB, FSB) omdat u uw auto had doorverkocht aan een vriend die officieel gezocht werd en omdat die auto later gebruikt werd bij een zelfmoordaanslag in het dorp Gubden (CGVS p. 4).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Ten eerste blijken uit uw verklaringen een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantasten.

Zo verklaart u dat **A.G. (...) samen met een kompaan vermoord** werd door de autoriteiten. U verklaart dat dat in de zomer van 2010 gebeurde, maar de exacte datum weet u niet. U verklaart ook dat het ergens in Khasavyurt gebeurde, maar waar weet u niet. Ook de naam van de kompaan die samen met G. (...) vermoord werd, weet u niet.

Als u zelf ook daadwerkelijk problemen zou hebben gekend door G. (...), is het echter weinig geloofwaardig dat u niet weet waar en wanneer precies A. (...) vermoord werd of wie zijn kompaan was – A. (...) was immers dé persoon die de oorzaak van uw problemen betekende; te meer omdat u verklaart dat u reeds bevriend was met G. (...) sinds uw kindertijd en dat jullie een sterke band hadden, omdat u over dit incident met andere vrienden sprak en omdat u over dit schietincident zelf een (internet)artikel voorlegt aan de Belgische asielinstanties met daarin meer specificaties over het overlijden van A. (...) (CGVS p. 6-7 + document 5 in administratief dossier).

Nog in verband met G. (...), verklaart u dat u hem uw auto verkocht en dat hij **officieel gezocht** werd (CGVS p. 4).

Als u gevraagd wordt sinds wanneer hij officieel gezocht werd, verklaart u dat u het niet weet, dat hij misschien al gezocht werd toen u na de verkoop van uw auto (i.e. midden juni 2010) naar zijn ouders ging en dat hij in 2009 al eens vastgehouden was op beschuldiging van betrokkenheid bij de moord op een politieagent (maar uiteindelijk vrijgesproken werd). U weet echter niet waar en wanneer hij vastgehouden werd, waarom ze hem (ten onrechte) aangeklaagd hadden en hoe de echte dader heette.

Verder antwoordt u op de vraag of hij officieel gezocht werd op het moment van de verkoop van uw auto (juni 2010), dat u dat niet weet en dat u bij hem thuis vernam dat hij er niet was en dat ze hem zochten.

Als u er op gewezen wordt dat het niet automatisch betekent dat hij officieel gezocht wordt als hij niet thuis is, antwoordt u 'Maar de autoriteiten probeerden hem te vinden, voor mij betekent dat officieel gezocht. Ik denk dat de autoriteit de schuld bij A. (...) wilden leggen.' U weet echter niet waarvoor hij dan gezocht werd ('dat weet ik niet. Misschien was er iemand vermoord en zochten ze hem daarvoor') (CGVS p. 12).

Zoals hierboven opgemerkt, is het weinig geloofwaardig dat u niet beter geïnformeerd bent over de officiële inbeschuldigingstelling in 2010 van uw goede kennis Gadzhiev of van meer specificaties rond zijn vasthouding in 2009.

Over de **aanslag die gepleegd zou zijn met uw auto**, blijkt u bijzonder slecht op de hoogte.

U verklaart dat de aanslag plaatsvond in het begin van het jaar aan een politiepost in het dorp Gubden, maar of er doden of gewonden vielen, weet u niet.

U verklaart nooit ergens geïnformeerd te hebben naar de omstandigheden van die aanslag ('Ik weet van die mensen die me vasthielden kwam ik te weten dat er aanslag was geweest. Ik was niet echt geïnteresseerd in details', CGVS p. 14).

Het is bijzonder ongeloofwaardig dat u geen verdere details kan geven over deze aanslag of zich daar nergens verder over ingelicht zou hebben, te meer omdat u verklaart dat u precies omwille van deze aanslag gearresteerd werd (CGVS p. 7 & p. 11) en omdat u over deze aanslag zelf een (internet)artikel voorlegt aan de Belgische asielinstanties met daarin meer specificaties (document 6 in administratief dossier).

Daarnaast verklaart u dat uw oom tweemaal **betaalde om uw problemen op te lossen**.

Een eerste keer was toen u eind december 2010 naar Polen was gevlucht.

Aan wie of wat weet u echter niet ('waarschijnlijk politie of autoriteiten. Dat vroeg ik niet'); of hij betaalde in Dagestan of Tsjetsjenië weet u evenmin.

Een tweede keer was bij uw arrestatie in maart 2011, waarvan u opmerkelijk genoeg verklaart niet precies te weten wanneer die plaats had (CGVS p. 11). Ook hierbij weet u echter niet aan wie uw oom betaalde en waar of hoe hij het losgeld kon regelen ('waarschijnlijk via zijn kennissen'). U verklaart hem daar niets over gevraagd te hebben.

Het is echter weinig geloofwaardig dat u over deze betalingen zo slecht op de hoogte bent of dat u uw oom daar niets over vroeg (ondanks de traditie die verbiedt geen vragen te stellen aan oudere personen, zoals u aangeeft). Uw oom was immers de persoon die u op de hoogte bracht van het feit dat uw problemen opgelost zouden zijn en die voor u uw internationaal reispaspoort had geregeld (zie onder) zodat u uw land kon verlaten (CGVS p. 13-14).

Bovendien verklaart u dat u tweemaal een **internationaal paspoort** uitgereikt kreeg door de paspoortdienst van Khassavyurt.

De eerste keer was in 2009, maar u weet niet meer precies wanneer. U verklaart dat dat paspoort gescheurd werd door uw nichtjes en dat u daarom een nieuw moest aanvragen. U weet echter niet waar en wanneer dat paspoort gescheurd werd.

U verklaart dat u uw nieuwe internationaal paspoort aanvraag in de zomer van 2010, maar wanneer precies kan u niet met zekerheid zeggen; zelfs niet als u gevraagd wordt of dat voor of na de verkoop van de auto was (i.e. midden juni 2010), voor of na uw ondervraging (i.e. 6 juli 2010), voor of na uw arrestatie (i.e. juli 2010), of hoe lang voor uw vertrek naar Polen (i.e. eind december 2010).

Als u deze kantelmomenten voor u later op een tijdslijn getoond worden, slaagt u er nog steeds niet in te situeren wanneer in 2010 u dat tweede paspoort was gaan aanvragen.

U verklaart enkel 'dat weet ik niet. Ergens midden in het jaar misschien'.

Hierbij verklaart u dat uw oom dit tweede internationale paspoort had geregeld, maar ook daar bent u niet zeker van. Gevraagd waarom u plots zegt dat uw oom dat geregeld had, antwoordt u immers 'Mijn oom had geholpen met de documenten, maar ik ben niet zeker of dit via mijn oom was. Het is moeilijk te herinneren' en 'Het is heel gemakkelijk om documenten te verkrijgen. Ik weet niet meer hoe het was gedaan' (CGVS p. 9-10 & p. 14-15).

Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u niet zou weten voor of na welk cruciaal moment uit uw asielrelaas u een nieuw internationaal paspoort zou zijn gaan aanvragen bij de autoriteiten (waarvoor u verklaarde op de vlucht te zijn) of dat u niet met zekerheid kan zeggen of u dat zelf of uw oom in uw plaats heeft gedaan. Met dit voor u uiterst belangrijke document op dat moment, had u eind december 2010 naar eigen zeggen immers uw land verlaten naar Polen (CGVS p. 8-9).

Ten slotte, aangaande uw **reisroute in 2011** van Dagestan naar België, verklaart u dat u van Khassavyurt via Moskou naar Brest (Wit-Rusland) ging met de trein, waar u in een vrachtwagen stapte en later – u weet niet in welk land – overstapte in een auto en zo naar België reed zonder geldig internationaal reisdocument.

U zegt dat u uw eigen intern Russisch paspoort meehad onderweg, maar het niet gebruikte (de chauffeur nam het van u af) en het ook niet terugvroeg aan de chauffeur. U verklaart ook dat u geen praktische afspraken had gemaakt met de chauffeur voor het geval u identiteitscontrole zou krijgen (CGVS p. 8).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat zowat alle etnisch Tsjetsjeense asielzoekers in het bezit zijn van geldige Russische (reis)documenten op het moment dat ze de Russische Federatie verlaten en dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder geldige reisdocumenten in een vrachtwagen de grens met de Europese Unie overgestoken zou zijn of geen afspraken had gemaakt voor het geval u controle zou krijgen.

Bovendien kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u uw intern paspoort terugvroeg aan de chauffeur (nadat hij het onderweg bijhield), omdat dit document één van de middelen bij uitstek is om uw identiteit te bewijzen.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort(en) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Ten tweede, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kunnen er bezwaarlijk elementen gevonden worden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

*Zo verklaart u eind december 2010 **naar Polen gevlucht** te zijn om uw problemen te ontkomen, waar u een asielaanvraag indiende (CGVS p. 3-4).*

U verklaart echter niet te weten wat het resultaat is van deze aanvraag.

*Bovendien bent u korte tijd daarop **teruggekeerd naar Dagestan** (via Tsjetsjenië) (CGVS p. 11).*

Er kan van een persoon die in een derde land een asielaanvraag indient nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij het resultaat van die aanvraag afwacht indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Daarnaast tast uw terugkeer naar uw land van herkomst de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging op ernstige wijze aan.

*Verder blijkt dat u na uw terugkeer vanuit Polen aan de slag ging bij een bouwfirma in Grozny (Tsjetsjenië); dit werk liet u op 31 januari 2011 **officieel registreren** (aan de hand van uw paspoort, werkboekje en medisch boekje) bij het Tsjetsjeense Ministerie van Werk en zegde het op 24 maart 2011 opnieuw officieel op (CGVS p. 4-5 & document 1 in administratief dossier). Bovendien verklaart u dat u in de periode van uw werk in Grozny **tijdens de weekends naar huis (in Dagestan) ging**.*

Dat u zich officieel kenbaar maakte tegenover de Tsjetsjeense autoriteiten is opmerkelijk en ondermijnt de door u voorgehouden vrees voor vervolging omdat u verklaarde dat u in Tsjetsjenië eerder reeds het bezoek had gekregen van een Kadyrovets die u wou spreken en dat de autoriteiten (van Dagestan en Tsjetsjenië) waarschijnlijk nauw met elkaar samenwerken en dat ze samenwerken met de lokale politie (CGVS p. 13).

Ook het feit dat u tijdens de weekends telkens terugkeerde naar Dagestan doet de ernst van uw vrees voor vervolging teniet omdat u naar eigen zeggen reeds in de zomer van 2010 last had gehad met de autoriteiten en die autoriteiten onofficieel naar u op zoek waren (CGVS p. 10-11 & p. 13).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw werkboekje en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens en het treinticket enkel informatie over uw reisroute van Moskou naar Brest in Wit-Rusland.

De twee internetartikels werden reeds eerder vermeld en bevestigen het schietincident met G. (...) en de zelfmoordaanslag in Gubden, maar hieruit blijkt niet uw persoonlijke band met G. (...) (of de problemen die u daardoor zou ondervonden hebben) en kan niet afgeleid worden dat uw auto werd gebruikt bij de aanslag, zoals u overigens ook zelf aangeeft (CGVS p. 7). Hierbij dient verwezen te worden naar de bovenstaande opmerkingen over deze feiten.

Het medisch attest vermeldt dat u met verwondingen in het ziekenhuis lag van 16 tot 24 maart 2011 maar maakt geen melding van de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen.

De convocatie wijst op het feit dat u zich diende aan te melden als getuige bij de autoriteiten maar verandert inhoudelijk niets aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheden (zie boven) van uw asielaanvraag.

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 september 2011 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord is met de vertalingen van de bij het verhoor aanwezige tolk die in de weigeringsbeslissing worden weergegeven. Verzoeker is van oordeel dat zijn verklaringen niet altijd op een correcte manier door deze tolk vertaald werden, waardoor er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker laat gelden dat de door hem voorgelegde bewijsstukken niet op afdoende wijze door de commissaris-generaal werden behandeld, waardoor er sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling is verzoeker van oordeel dat door de commissaris-generaal niet degelijk werd onderzocht of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land.

De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met de vaststelling dat in Dagestan de mensenrechten op grote schaal worden geschonden en dat de bescherming door de autoriteiten niet gewaarborgd is.

Verzoeker verwijst naar een rapport van "Human Rights Watch", "Dagestan: A 'Wahhabi' village", van 9 september 2009 waaruit blijkt dat er in Dagestan dagelijks sprake is van "counterterrorism" operaties waarbij huizen worden vernietigd, explosies in de straten plaatsvinden,...

Daarnaast verwijst verzoeker naar een artikel van de "Washington Post", "*In Dagestan, Marked as a Terrorist*" van "45.04.2011" (sic) dat melding maakt van minstens 68 doden en 195 gewonden bij aanslagen in Dagestan in 2010.

Vervolgens geeft verzoeker een citaat weer van de voorzitter van de Raad van Bestuur van "Memorial" uit diens rapport "*Magomedov's new policy? The situation of Human Rights and attempts to consolidate the society in the Republic of Dagestan. March 2010 – March 2011*".

Volgens verzoeker werd er in de bestreden beslissing geen recente informatie aangaande Dagestan aangehaald; de commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker meent dat hij bij terugkeer in ieder geval een reëel risico op ernstige schade loopt; hij stelt te hebben aangetoond dat anno 2011 in Dagestan het leven en vrijheid van elke burger in gevaar is zonder dat daarbij de bescherming van de autoriteiten kan ingeroepen worden.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag niet op een afdoende manier getoetst aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal zodat bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen, met name hem opnieuw te horen en een degelijk onderzoek te voeren naar de mensenrechtensituatie in Dagestan.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas heeft besloten.

Zo kon verzoeker opmerkelijk weinig informatie geven betreffende de moord door de autoriteiten op A.G. en een kompaan. Verder is het weinig geloofwaardig dat verzoeker niet beter geïnformeerd is over de officiële inbeschuldigingstelling in 2010 van zijn goede kennis G. of van meer specificaties rond zijn vasthouding in 2009. Ook over de aanslag die gepleegd zou zijn met verzoekers auto, is verzoeker bijzonder weinig op de hoogte. Tevens werd het ongeloofwaardig bevonden dat verzoeker bijzonder weinig informatie kon verstrekken in verband met de twee betalingen die zijn oom deed om verzoekers problemen op te lossen. Ook met betrekking tot het internationaal paspoort dat tweemaal aan verzoeker werd uitgereikt, legde hij uiterst vage verklaringen af. Tenslotte merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtroute in 2011 van Dagestan naar België evenmin geloofwaardig zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen kon door de commissaris-generaal terecht worden besloten dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die bezwaarlijk kunnen leiden tot de aanwezigheid van een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en de vaagheid ervan te lichten. Bijgevolg blijven de vaststellingen van de commissaris-generaal staande en maakt de Raad ze tot de zijne.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij niet afdoende heeft onderzocht of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land.

De Raad wijst er op dat de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader moet worden onderzocht, indien het relaas van verzoeker geloofwaardig wordt bevonden, hetgeen niet het geval is.

De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij waar deze stelt, als reactie op de verwijzing in het verzoekschrift (zie p. 2) naar algemene rapporten en een persartikel, dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers opmerking dat er geen recente informatie aangaande Dagestan werd gehanteerd door de commissaris-generaal, is onjuist. De commissaris-generaal heeft zich gebaseerd op een veelheid van bronnen, waaronder de "Subject Related Briefing" - "Russische Federatie, Dagestan" - "Algemene en veiligheidssituatie" van 31 januari 2011, dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Aldus kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat het om achterhaalde informatie gaat.

2.5. Waar verzoeker laat gelden dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal niet altijd door de tolk op een correcte manier werden vertaald, merkt de Raad op dat in het verhoorverslag geen melding werd gemaakt van communicatieproblemen. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd er hem op gewezen dat eventuele problemen gemeld dienden te worden. Verzoeker kreeg bovendien op het einde van het verhoor de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te maken wat hij niet deed.

De Raad is bijgevolg van mening dat de klacht van verzoeker gewoon een post-factum bewering betreft ná confrontatie met een negatieve beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat "*de door hem neergelegde bewijsstukken geenszins op afdoende manier door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden weerlegd*" (zie het verzoekschrift, p. 2), maar hij niet uitlegt hoe het weerleggen van zijn documenten niet op correcte wijze is gebeurd. Verzoeker beperkt zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich niet volstaat op de motieven in de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij echter in gebreke blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Uit deze informatie blijkt dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de informatie van de commissaris-generaal te ontkrachten; verzoeker houdt in zijn verzoekschrift onterecht voor dat hij heeft aangetoond dat anno 2011 in Dagestan het leven en vrijheid van elke burger in gevaar is zonder dat de bescherming van de autoriteiten kan ingeroepen worden.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 16 augustus 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE